

Mullusest juttust meie teame, kuidas ta
ommad lapsed õppetand, enne kui ta hinc-
ge heitend — räkigo se jut sedda, mis ta
hingeheitmisse ajal sündind. Eest kui ta
halkas surreima, siis se sõnuni käis üle
kõlta, kui kella heäl — ja keikide käed loid
visti, rõmustamist temma hingeie paludes;
nenda temma wagga ello olli iggaühhe sünd-
dame peäle hakkand. Egga teland temma
sepärrast keddagit, lusti piddamast — agga
hääbematta asjo ta ei fallind, ja igga pat-
to asji aias tedda waljo samale. Temma
süddame ette kaedas mitto willets omma
hädä, ja temma ukse läwwe üle astus
mitto kuru, kedda temma nou ja sama
rõmustasid — mitto põris pattust, tem-
ma waggadust tähhele pannes. Werre
polest ta olli uesina wihhaga; agga Jum-
malat kartes, olli ta moistus woinust
temma süddame peäle sanud, ja sedda en-
nam maksis temma õigus keikide melest:
sest temma waggadus ei olnud mitte tem-

ma emese jut, waid iggamees nägäi sedda
temma wisist ja kombest. Kui niisuggune
mees surremissse peäl on, kelle südda löbb
siis mitte Jummalala pole! Iggast perrest
tõttasid sepärrast, weel Ardo Janit waat-
ma — emmad ja isjad, kes isse kui lapsed
temma ees mängind, tullid omma lastega
— iggaühhel wessi filmas — „kas näte,
kui wanna taat lähhäb.“ Jah, ütles mon-
ni teine: „kui meie uskame, ommad lapsed
õige tele sata, siis olli se temma, kes meid
juhhatas.“ Ka olli monni senna tulnud,
kes temma meelt furjaste olli pahhandand;
sest sedda õigem inimenne on, sedda en-
nam wihkab tedda mitto, ja mis õige inni-
menne wabhest koggematta eksh, sest on
kõhhe armoty jut — agga mis aias tem-
ma wihkajaid nüüd senna? ei muud, kui
nende hinge kahhetsemine — ja se aiab
Jummalala pole. Nenda sadab se wagga,
isfeemast taewa ja teisi — surno laua
peält weel ta kutsub. Agga olleks üks